

I když uplynulé měsíce byly pro nás úžasně úspěšné a šťastné, všichni jsme cítili, že už potřebujeme vypnout a vypadnout. Zažívali jsme na hudebních soutěžích samá vítězství, zvali nás na všechny trampské koncerty, museli jsme už dokonce některá pozvání odmítat kvůli nedostatku času. Rik měl několik posledních měsíců neuvěřitelně plodné autorské období a udělal pár opravdu kvalitních písní. Jeho písnička Stíny se stala hitem. Připomínal svojí tvorbou legendárního Edyho, ale zároveň zůstal původní a originální. Nikdo z nás nechápal, kam na to Rik chodí, jako by od jisté doby potkal všechny trampské múzy. Na každou zkoušku přinesl novou písničku, jednu lepší než druhou. Prostě jeden úspěch za druhým. Mělo to ale jeden háček: fungovali jsme už jen jako trampská kapela. Sice velmi úspěšná a žádaná, ale už jen kapela. Kapela Pohoda. Úplně se nám z našeho názvu vytratila zkratka TO. TO Pohoda. Trampská osada Pohoda. A my jsme přece byli hlavně trampskou osadou. Proto jsme se konečně dohodli, všechny termíny jsme odřekli a urvali jsme si poslední únorový víkend pro sebe na svém osadním fleku. Byla ještě pořádná zima, ale nazvali jsme si to z trucu Vítání jara.

Chrup kamenného kruhu ohniště na Pohodě měl svoje kazy, protože jeho hygieně nikdo nevěnoval pozornost už celou věčnost, ale rudému ohni to nepřekáželo a klidně vypouštěl jiskry proti noční obloze. Seděli jsme mlčky dokola a zřejmě každý myslel na totéž. Na to, že jsme vlastně dosáhli, čeho jsme chtěli, ale že jsme tím vlastně přišli o to, co máme nejraději. O ježdění ven. Takhle, všichni spolu.

Jerry co chvíli vstal, aby pootočil konzolu šibenice ze staré vodovodní trubky. Na jejím konci na řetězu visel v plamenech čajník podobající se starému černému oběšenci a v jeho útrobach vždy po určité chvíli začínalo klokotat svařené víno. Čajník byl už vlastně jen černým kotlíkem s pokličkou. Kromě původní barvy už dávno přišel o svoji pýchu, která ho odlišovala od kotlíku - o svůj dlouhý, štíhlý labutí krk. Zůstala mu po něm jen smutná díra, z níž nám Jerry vesele naléval do našich plecháčků vynikající svařák. To, že řetěz byl příliš dlouhý a čajník visel velmi nízko nad ohněm, způsobovalo, že Jerry častěji otáčel konzolou a naléval, aby se nám neodpařil alkohol, protože se víno vařilo stále rychleji. Vůbec mu to ale nevadilo. Jerry naléval rád.

Ringo se napil první a chvíli chladil horký nápoj v ústech. Když ho polkl, vyplivl na zem dva hřebíčky, postavil se a přešel ke svému pohozenému obalu od kontrbasu:

"Kluci, já jsem dočista zapomněl, něco jsem vám přinesl z dnešních ranních novin. Cestou sem jsem si kupoval cigarety a padlo mi to do oka."

Sáhl do postranní kapsy na futrálu a podal mi malý výstřížek z novin. Rozsvítil jsem si čelovku a nahlas jsem předčítal:

"Dnes - 28. února, uplynulo deset let, co naposledy dozněly poslední tóny života známého písničkáře Edyho. Edy je považovaný za nejlepšího trampského autora. Jeho poetika textů drsných i lyrických, zvláštní spojení harmonií, které na svém bílém gibsonu?"

"Ten jeho bílý gibson!" přerušil mě Jerry. "Kdo ví, kam se po jeho smrti poděl. Pamatujete si, že měl ulomenou půlku géčkového kuličku? Když jsem se ho jednou po koncertu zeptal, proč si to nedá opravit, jen se usmál a řekl, že se mu to už nevyplatí. Půl roku na to zemřel. Jo, starý dobrý Edy, to už je fakt deset let? A právě dnes!"

Ztichli jsme. Po chvíli se Rik natáhl za svojí kytarou. Kdyby nebyla hnědá, přísahal bych, že je to ta Edyho. Začal hrát jednu z nejkrásnějších Edyho písniček. Ringo se přidal s basou a my ostatní jsme si jen tak bez nástrojů zazpívali.

"Riki, dej takhle komorně, jen s basou i Stíny," poprosil jsem ho.

Když jsme dozpívali, Rik se postavil a opřel gibsona za sebe o strom.

"Ježíši, Riki, nedávej tu kytaru hned dál od ohně, ty změny teploty jsou pro ni hrozná," ozval se Kali, pedant a technik kapely.

"Klid, Kali, ta už přežila změny?"

"Vždyť to taky bylo slyšet. Celý poslední koncert ti to tam drncelo, myslel jsem, že mě trefí šlak. Mimochodem, možná je to i tím starým snímačem, co tam máš, nechápu, proč ji konečně nevyměníš."

Rik jako by Kaliho narážky na svoji starou kytaru neslyšel, obrátil se na Ringa, který se vestoje opíral o basu a kouřil:

"Víš, Ringo, jak ses mě nedávno ptal, jak je skládám?"

"A co jako?"

"No, písničky. Já ti vlastně ani nevím. Jde to jakoby samo. Takový proud z oblohy."

"Proud z oblohy?!" vyfoukl Ringo dým a zakuckal se. "To je pěkná blbost."

"Ale ne, fakt. Prostě si sednu s kytarou, tužkou a papírem a najednou to dostávám. Ze vzduchu."

"To je teda pěkné. Jak to, že já, s basou, tužkou a papírem nedostávám žádné proudy, ha?"

"No, možná, že u toho nesmíš stát. Ale vážně, nežertuji." Obrátil se k ostatním:

"Já jsem vám něco zatajil a už dávno se vám s tím chci svěřit, ale ještě k tomu nebyla příležitost. Víte, jak jsme prvně vyhráli celonárodní festival se Stíny?"

"No a?" nechápali jsme.

"Tak měsíc předtím jsem tohohle starého gibsona koupil v bazaru."

Stále jsme nechápali, přestože nám Jerry opět nalil z tmavého otvoru čajníku.

"Víš, Jerry," pokračoval Rik, drže oběma rukama dýmící plecháč, "víš, že jsem chtěl mít vždy takovou kytaru jako Edy; no a tahle mi ji tvarem strašně připomínala. Není sice bílá, ale bílá se beztak nedá sehnat. Jediná, kterou vyrobili, byla snad ta jeho."

"Ale co to má, ksakru, společného se Stíny?"

"Právě že má! Hned jak jsem ji koupil a přinesl z bazaru domů, sedl jsem si, naladil a napsal jsem Stíny. Na jeden dech. Jakoby nic. Do té doby jsem nic smysluplného nenapsal, ani když jsem se trápil celé týdny! A od té doby? od té doby mi to jde zkrátka jako po másle, písnička za písničkou, chápete?!"

Chvíli jsme mlčky hleděli do hromádky žhavého popele, když se z místa pod stromem, kde Rik opřel gibsona, ozvalo do ticha silné prasknutí a zaznělo pár strun. Všichni jsme se prudce otočili směrem ke kytáře. Oheň, který si zřejmě právě našel chutné sousto, osvítil místo, kde stála. Kus laku pod strunami už ty změny tepla zřejmě nevydržel a odletěl. Cestou zavadil o struny, které rozezvučel. Zůstalo po něm prázdné místo, které jako by odhalovalo starý původní lak a bylo ? . bílé! Všichni jsme vyskočili a sběhli se u kytary se stejnou myšlenkou. Rik popadl nástroj, vrátil se těsně k ohništi, chytil géčkový kolík a chvíli s ním u ohně lomcoval. Potom ho ještě dlouho zkoumal pohledem. Byl původní a nepoškozený. Ani skvrna po odloupeném laku se v lepším světle už nezdála být bílá. Bylo vidět jen světlou, roky vysušenou strukturu dřeva.

Rik spustil ruku s kytarou podél těla a z tváře se mu vytratilo napětí. Zvedl hlavu k tmavé obloze a zašeptal:

"Nevadí, Edy, i tak díky!"

Stíny

Napsal uživatel Peter Benča - Pedro
Pátek, 21. prosinec 2007 04:00

Na nejbližší zkoušku přišel s novou kytarou. Všichni jsme byli nadšeni, jaký měla nádherný zvuk. Hlavně Kali. Co se stalo se starým gibsonem, nám odmítal prozradit. Novou píseň už ale nikdy neudělal. Naštěstí jsme si vystačili s tím, co jsme měli. A začali jsme zase víc jezdit ven.

Peter Benča - Pedro
Trapsavec 2007